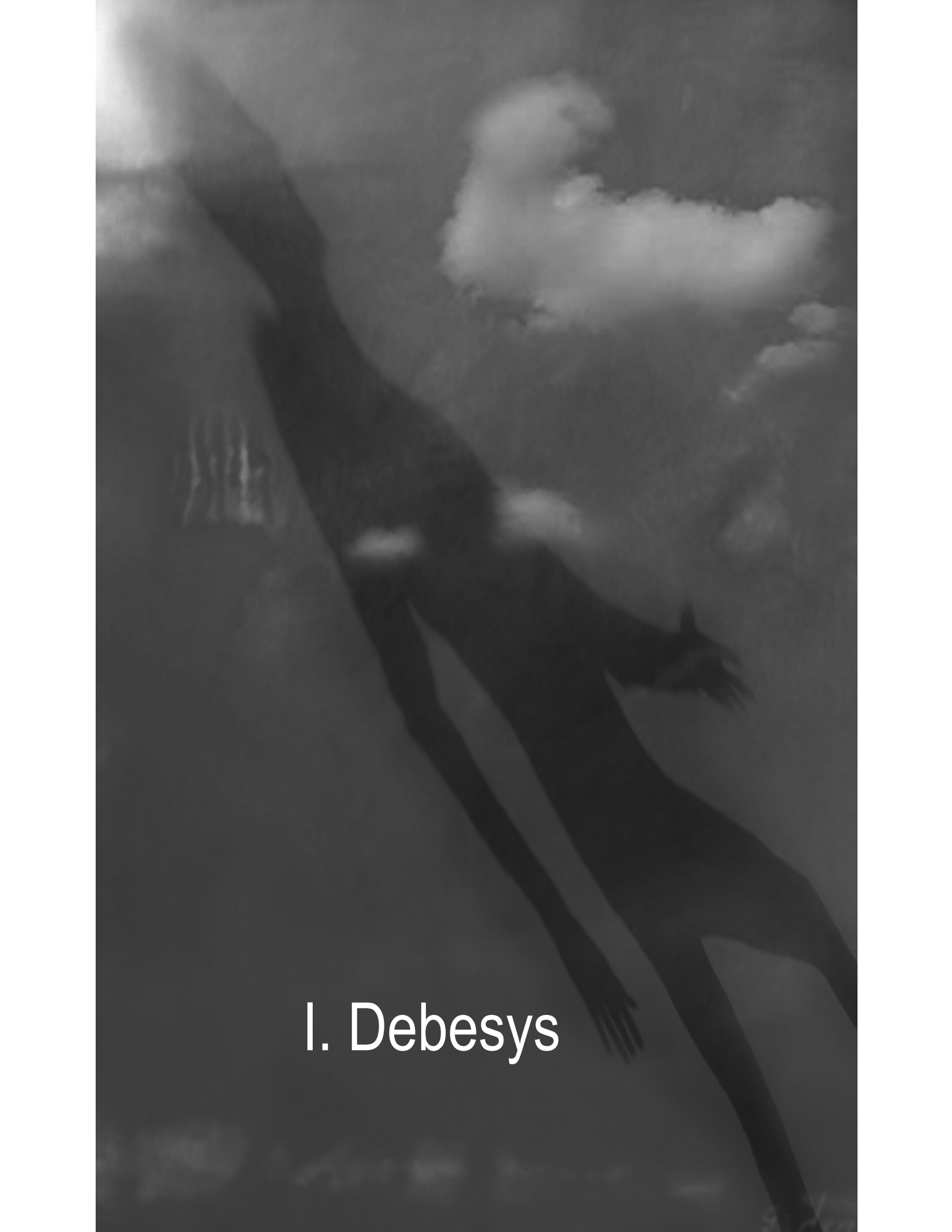

I. Debesys

DEBESYS

debesys neplaukite į šalį
nepalikite manęs vienos
jūsų kontūrai padangėje sudarė
baltą dramblį iš senos dainos

aš pati tą dramblį sugalvojau
dar maža norėjau jį turėt
o dabar aš trokštu jo kaip oro
paskui debesis aš noriu lėkt

debesys palaukit neskubėkit
dramblį man palikite meldžiu
bet nusineša jie mano laimės žvėrį
link dangaus bedugnės pakraščiu

SIZIFO AKMUO

niekas neamžina
sakė tetukė
aš sakiau
amžina amžinybė
per amžių amžius
atitarė ji
ir skaičiavo
rinko akis
juokėsi
pro akinių viršų
vyniojo siūlą
krutino smilių
mezgė megztinį

o juokas – tai buvo laimė
tai mergytei
gyvam sidabru
išpaišydavusiai
šiūrančias spintos duris
besistiebiančiai augti
kaupiti jėgas

kad į kalno viršūnę
užristų savąjį akmenį
nenuriedėsiantį
kaip sizifo
to nevykėlio

sizifas
tetukė
abu amžini
kaip megztiniai
su langeliais ir dryžiais
kaip žvaigždžių ornamentai
išmegzti
atminties labirintuos
kurie jungia
ši ir aną pasaulius

vaikštau tais labirintais
laukiu
akimirkos kai susitiksim
nusijuoksime
kaip vakar

o aš išsitrauksiu
patį šilčiausią megztinį –

grynavilnį
be priemaišų
nepalietą laiko
nei kandžių
apsivilksiu
kad nemirčiau nuo šalčio
ir maldausiu Sizifo
atleisti man
už puikybę

AKROSTICHAS M

matai medžius matai kaip vėjas skrenda
ypatingumas kelio neatranda
kiekvieną dieną vis nauju eini
o kliudęs akmenį – nurideni
laimingas kai atsibundi su saule
apgaulę vėl pavadini apgaule
sau širdgėlą matuoji kaip batus
kol ja tėvai vis gąsdina vaikus
užaugisiančius su baime neužkliūti
apeisiančius kiekvieną menką kliūtį
nepasilenksiančius prie to kuris pargrius
kai vargas lenkia vakaro pečius
eini ir klaidžioji po atviras laukymes
ypatingumas ten po kojų pinas
savęs nemylintis ir sau nebegražus

STOTELĖ

kai Tetukės sieninis laikrodis sustos, sustosiu ir aš.

jis neis – neisiu ir aš.

stovėsime abu – tylūs, nusimineę, nereikalingi,
nenaudojami.

Tetukė nesustojo –

išėjo tyli, nenusiminusi, nenaudojama –
reikalinga!

kai šaukiu, ji ateina

Barboros nagučių caksėjimu,

Barboriuko mur-mur...

užuolaidą plėšiančiais vėjo gūsiams,

saulės išbalintomis medinėmis grindimis,

klevo sulos rūgšte,

įniršusių lapų kryčiu,

gimtadienio gvazdikų liepsna,

šaligatvio dulkių kvapu

ir viskuo,

kas laiko mane

ant šio triukšmingo rutulio,

pavadinto žeme.

aš jos nelaikau,
leidžiu išeiti ir laikiu.

kai laikrodis sustos, ji ateis,
pakeis baterijas,
stumtels į priekį rodyklę
ir vesis mane –
gal į turgų
parsinešti dujų balionų,
tų plonųjų,
ar Žaliakalnio šlaitu žemyn,
būtinai apgręžus nuo vėjo,
kaip daktaras sakė,
stipriai suspaudusi delną,
kad neišsprūščiau į gatvę,
kad nesuklupčiau,
kad būčiau.